

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci: JUDr. Marie Žišková, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Pavel Pavlík a JUDr. Petr Příhoda, o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu** na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi **Českým telekomunikačním úřadem** a **Okresním soudem v Přerově** za účasti žalobkyně: **UPC Česká republika, a. s.**, se sídlem Praha 4, Závašova 5, zastoupené JUDr. Janem Veverkou, advokátem se sídlem v Praze 2, Londýnská 59, a žalované **Z. M.** (dříve V.), ve věci žaloby o zaplacení částky 4157,50 Kč s příslušenstvím a smluvní pokuty ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení od 17. 8. 2006 do zaplacení, vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 23 Ro 12/2008,

t a k t o :

- I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 23 Ro 12/2008, o zaplacení částky 191,99 Kč za poskytnutí satelitní antény a zaplacení smluvní pokuty ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení od 17. 8. 2006 do zaplacení, **j e** soud.
- II. Usnesení Okresního soudu v Přerově ze dne 3. 3. 2008, čj. 23 Ro 12/2008-10, **s e** v tomto rozsahu **z r u š u j e**.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 3. 7. 2008 podal Český telekomunikační úřad (dále též „Úřad“) zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí sporu o pravomoc (kompetenčního sporu) podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, který vznikl mezi ním a Okresním soudem v Přerově ve věci tohoto soudu sp. zn. 23 Ro 12/2008, u něhož podala žalobu žalobkyně UPC Česká republika, a. s., proti žalované Z. M. (dříve V.) o částku 4157,50 Kč s příslušenstvím.

Ze spisu vyplynuly tyto skutečnosti:

Uvedená žaloba byla podána u Okresního soudu v Přerově dne 4. 1. 2008. Podle žalobního tvrzení, doplněného pozdějším podáním, uzavřela žalobkyně s žalovanou „Smlouvu o dodávce služeb UPC Direct“, v níž se zavázala poskytovat žalované veřejně dostupné služby elektronických komunikací, konkrétně služby šíření rozhlasového a televizního signálu a montáž, údržbu a servis telekomunikačního zařízení. Blíže označenými fakturami žalobkyně žalované vyúčtovala za poskytnuté služby elektronických komunikací částku ve výši 4157,50 Kč, kterou žalovaná navzdory předžalobní upomínce neuhradila; proto se žalobkyně částky domáhá u soudu. Dále

žalobkyně žádá uhradit smluvní pokutu ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení a náklady řízení.

Okresní soud v Přerově svým usnesením ze dne 3. 3. 2008, čj. 23 Ro 12/2008-10, řízení o žalobě zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že podle § 64 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), je účastník, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby. Podle § 129 odst. 1 tohoto zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, popřípadě uživatelem, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Jelikož smlouva mezi žalobkyní a žalovanou měla charakter smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, nepřísluší spor mezi nimi řešit soudu, nýbrž uvedenému úřadu.

V návrhu na řešení kompetenčního sporu Úřad zdůraznil, že spor je veden jednak o ceny vyúčtované za služby elektronických komunikací, jednak o cenu vyúčtovanou za satelitní anténu (viz daňový doklad č. 44355129). Úřad je tak podle svého přesvědčení příslušný k rozhodnutí pouze v části sporu týkající se částky 3965,51 Kč, kterou žalovaná neuhradila za poskytnuté služby elektronických komunikací; tato jeho příslušnost dopadá i na smluvní pokutu vztahující se k této částce. Naproti tomu částka 191,99 Kč, kterou žalobkyně žalované vyúčtovala za satelitní anténu, není cenou za službu elektronických komunikací, nýbrž je plněním plynoucím ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovanou. O této částce, jakož ani o smluvní pokutě k ní se vztahující, není Úřad příslušný rozhodovat. To potvrzuje i usnesení zvláštního senátu ze dne 6. 11. 2003, čj. Konf 42/2003 - 8.

Předmětem sporu o pravomoc v této věci tak není rozhodování o celém žalobním nároku uplatněném u Okresního soudu v Přerově. Úřad uznává svou pravomoc ohledně převážné části nároku; ohledně částky 191,99 Kč však svou pravomoc zpochybňuje.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; podle § 129 odst. 1 zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Jak plyne z listin založených v soudním spisu, obsahem „Smlouvy o dodávce služeb UPC Direct“ uzavřené mezi stranami původního řízení byla na straně žalobkyně povinnost dodávat žalované signál programů digitálního satelitního vysílání, které odpovídala povinnosti žalované hradit žalobkyni vyúčtovanou cenu za službu. Rozhodovat ve sporu o plnění takových povinností – které jsou upraveny nejen konkrétním způsobem v této smlouvě, resp. ve všeobecných obchodních podmínkách žalobkyně, ale obecně též v

zákoně o elektronických komunikacích (srov. část první hlavu čtvrtou díl první zákona) – by vskutku příslušelo Úřadu.

Předmětem řízení v této věci je však částka za satelitní anténu, kterou žalobkyně žalované poskytla jako součást zařízení k přijímání digitálního satelitního vysílání. Nelze jistě popřít, že bez kompletního přijímacího zařízení by příjem satelitního vysílání nebyl možný. To ovšem z poskytnutí antény nečiní službu elektronických komunikací.

V této souvislosti zvláštní senát připomíná svou konstantní judikaturu (navazující ostatně na rozhodovací činnost někdejšího správního úseku Vrchního soudu v Praze) týkající se nároku mobilního operátora – coby poskytovatele telekomunikační služby (nyní služby elektronických komunikací) – na doplatek kupní ceny za mobilní telefon. I když nárok na tento doplatek vznikl v důsledku porušení povinnosti uživatele hradit paušální poplatek za službu a hovorné – tedy v příčinné souvislosti s porušením smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb – jedná se přesto o nárok plynoucí z běžného soukromoprávního vztahu založeného kupní smlouvou; rozhodovat o něm proto přísluší soudu, nikoli Úřadu (srov. č. 47/2004 Sb. NSS). Podobně se zvláštní senát vyjádřil i ke vztahu vzniklému z výpůjčky zařízení sloužícího k přijímání signálu programů digitálního satelitního vysílání: ani zde nejde o spor týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, nýbrž o klasický soukromoprávní spor (srov. č. 1478/2008 Sb. NSS).

Tím se nemíní vyjádřit, že by snad vztah mezi účastníkem (uživatelé) veřejně dostupné služby elektronických komunikací a mezi osobou vykonávající komunikační činnost byl vztahem veřejnoprávním. Obě strany vztahu založeného „Smlouvou o dodávce služeb UPC Direct“ se mohou svobodně rozhodnout, zda do něj vstoupí či nikoli, a žádá ze stran nemůže autoritativně určovat právní postavení druhé strany. Jedná se navíc o majetkový vztah, v němž si strany k uspokojení svých soukromých zájmů poskytují ekonomicky ekvivalentní protiplnění. Jde tedy o vztah soukromoprávní a rozhodovat o sporech z něj plynoucích náleží pravidelně soudům v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Zákon o elektronických komunikacích ve svém § 129 odst. 1 stanovuje z tohoto pravidla výjimku. Tu je však třeba vykládat úzce – ostatně jako všechna ustanovení, která odnímají soudům jejich nejvlastnější pravomoc rozhodovat spory ze soukromoprávních vztahů v klasickém nalézacím řízení.

Nutno připustit, že právní titul, na jehož základě žalobkyně od žalované žádá částku 191,99 Kč za satelitní anténu, není ze soudního spisu zcela zřejmý. Podle již zmíněné smlouvy dala žalobkyně žalované kompletní přijímací zařízení (skládající se z digitálního satelitního přijímače, přístupové karty a satelitní antény s konvertorem) „*do užívání*“, přičemž žalovaná jako uživatelka měla mít ve vztahu k zařízení postavení vypůjčitele. Pojmovým znakem smlouvy o výpůjčce je ale právo vypůjčitele užívat věc bezplatně (§ 659 občanského zákoníku). Jak je zjevné z daňových dokladů založených ve spisu, částku za satelitní anténu vyúčtovala žalobkyně žalované jen jednou, v prvním dokladu vystaveném po uzavření smlouvy; požadovaná částka tedy nebude ani nájemným, které by jinak bylo účtováno za každý měsíc. Tyto úvahy však jdou již nad rámec rozhodování zvláštního senátu. Nepochybné je, že poskytnutí antény – ať již bezplatné, za

jednorázový poplatek nebo oproti pravidelně placené částce za užívání – není službou elektronických komunikací.

Příslušnost Úřadu pak nebude dána ani ve vztahu ke smluvní pokutě vztahující se k dlužné částce ve výši 191,99 Kč. I zde je třeba mít na paměti, že ze smlouvy vzniklo žalované několik – v právním slova smyslu samostatných – povinností k platbám vůči žalobkyni: šlo jednak o platbu za samotnou „dodávku služeb UPC“ (tedy za poskytování služby elektronických komunikací), jednak o platbu za poskytnutí satelitní antény (spis nedává odpověď na to, proč byl žalované účtován poplatek za anténu, a nikoli za celé přijímací zařízení). Smluvní pokuta, kterou si strany smlouvy mezi sebou sjednaly, se nevztahuje k blíže neurčenému „porušení smlouvy“, ale je neoddělitelně spjata s porušením konkrétní povinnosti ze smlouvy. Příslušnost k rozhodování o smluvní pokutě se pak bude odvíjet od toho, k porušení jaké konkrétní povinnosti byla smluvní pokuta sjednána. Bude-li porušena povinnost platby za poskytování služby elektronických komunikací, bude o této povinnosti i o smluvní pokutě za její nesplnění rozhodovat Úřad. Bude-li však porušena povinnost jiná, a o nárocích z tohoto porušení bude rozhodovat soud – jak je tomu i v tomto případě – přísluší soudu rozhodovat i o smluvní pokutě vztahující se k takovému porušení povinnosti (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 9. září 2008, čj. Konf 27/2008 - 7, dostupné na www.nssoud.cz).

Rozhodování o nárocích plynoucích z porušení povinnosti zaplatit za poskytnutí satelitní antény (byť k němu došlo v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací), včetně nároku na zaplacení smluvní pokuty, tedy zákon o elektronických komunikacích nesvěřuje Úřadu; z pravomoci soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o věci označené ve výroku přísluší soudu.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení okresního soudu v rozsahu, který výroku, jímž byla pravomoc určena, odporuje.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Přerově pokračovat v uvedeném rozsahu v původním řízení a podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2008

JUDr. Karel Podolka

předseda zvláštního senátu